

Книгата на Даниил — сто деветдесет и осма част

Божествени събирания и пророчески съгласувания: ролята на 144 000 в есхатологичната рамка на Даниил 11:40

Jeff Pippenger
2024-05-01

Поставяме линията на папството, линията на отстъпническия републиканизъм, линията на отстъпническия протестантизъм и линията на сто четиридесет и четирите хиляди в скритата история на четиридесети стих от единадесета глава на Даниил. Понастоящем разглеждаме, че Христос събира Своя народ два пъти и че всички илюстрации на събирането на Неговия народ за втори път представят заключителния процес на запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди.

Когато божественият символ слиза в една реформена линия, Господ тогава събира един избран народ, който след това бива изпитван. В края на процеса на изпитване настъпва разпръскване, след което следва Неговото второ събиране на този избран народ, макар мнозина да са оставени назад поради неуспеха си в процеса на изпитване. Христос започна да събира Своите ученици при Своето кръщение, а на кръста учениците бяха разпръснати. След Своето възкресение Той събра Своите ученици втори път преди Петдесетница. Тази линия посочи, че второ събиране се извършва върху сто четиридесет и четирите хиляди непосредствено преди неделния закон, който е прообразно представен чрез Петдесетница. Кръстът обозначава едно разочарование, последвано от второ събиране.

Второто събиране след кръста започна, когато Христос слезе, след като се бе срещнал със Своя Отец след възкресението Си. Когато божественият символ слиза, Божият народ трябва да изяде вестта, и след като Христос слезе, Той яде с учениците.

И стана, когато седеше на трапезата с тях, Той взе хляб, благослови го, разчупи и им го подаде. И очите им се отвориха, и те Го познаха; а Той стана невидим за тях. Лука 24:30, 31.

На второто събиране след кръста Христос „вдъхна“ Светия Дух върху Своите ученици.

„Действието на Христос, когато Той духна върху учениците Си Светия Дух и им предаде Своя мир, бе като няколко капки преди изобилния дъжд, който щеше да бъде даден в деня на Петдесетница.“ Spirit of Prophecy, том 3, 243.

На второто събиране след разочарованието от 19 април 1844 г. Христос оттегли ръката Си от грешката на 1843 година.

„Онези верни, разочаровани души, които не можеха да разберат защо техният Господ не дойде, не бяха оставени в тъмнина. Отново бяха насочени към своите Библии, за да

изследват пророческите периоди. Ръката на Господа бе отстранена от числата и грешката бе обяснена. Те видяха, че пророческите периоди достигат до 1844 година и че същите доказателства, които бяха представили, за да покажат, че пророческите периоди завършват през 1843 година, доказваха, че те приключват през 1844 година.“ Ранни писания, 237.

При разочарованието вторият ангел слезе с „писано свитъче в ръката си“.

„Друг могъщ ангел бе упълномощен да слезе на земята. Исус постави в ръката му един свитък и когато той дойде на земята, извика: „Падна Вавилон, падна.““ Ранни писания, 247.

Изпитателният процес, който започна с идването на втория ангел, завърши на лагерното събрание в Ексетър, когато Светият Дух бе излян и вестта се разнесе като приливна вълна. Този изпитателен процес бе ясно обозначен след кръста, когато периодът до изливането на Светия Дух на Петдесетница бе предшестван от период от петдесет дни, който от своя страна се състоеше от период от четиридесет дни, последван от период от десет дни, завършил на Петдесетница.

„Божият народ трябва постоянно да се възнася към Него в молитва. След като първите ученици бяха прекарали десет дни в моление, след като всички различия бяха отстранени и те се бяха съединили в дълбоко изпитване на сърцето, в изповядване и оставяне на греховете, и в сближаване в свято общение, тогава Светият Дух слезе върху тях и Христовото обещание се изпълни. Настъпи чудно изливане на Светия Дух. Изведнъж от небето се разнесе шум като от силен, устремен вятър и изпълни цялата къща, където седяха. „И в същия ден към тях се прибавиха около три хиляди души.“ Review and Herald, 11 март 1909 г.

През четиридесетте дни Христос присъстваше, поучавайки учениците, а след това се възнесе. Последвалите десет дни бяха период на подготовка преди петдесетното изливане на Светия Дух. Четиридесетте дни на поучение след кръста съответстват на периода от 19 април 1844 г. до началото на лагерното събрание в Ексетър на 12 август 1844 г. Десетте дни, които предсестваха Петдесетница, представляваха периода от 12 до 17 август 1844 г., когато милеритите се обединиха върху вестта за Среднощния вик, донесена от Самюъл Сноу. На това лагерно събрание се проявиха две групи и само едната група прие петдесетното изливане в края на събранието. В този период, представен чрез четиридесетте дни, едната група прие поучението, а другата група отхвърли поучението. Когато Среднощният вик дойде, едната група имаше масло, а другата нямаше.

„А младоженецът се забави, и всички задряха и заспаха.“ Чрез забавянето на младоженеца е представено изтичането на времето, когато Господ е бил очакван, разочарованието и привидното забавяне. В това време на несигурност интересът на повърхностните и половинчати скоро започна да отслабва и усилията им — да се отпускат; но онези, чиято вяра беше основана на лично познаване на Библията, имаха канара под нозете си, която вълните на разочарованието не можеха да отмият. „Всички задряха и заспаха“; едната група — в безгрижие и изоставяне на своята вяра, а другата

— търпеливо чакаща, докато бъде дадена по-ясна светлина. Но в нощта на изпитанието последните сякаш до известна степен изгубиха своята ревност и преданост.

Половинчатите и повърхностните вече не можеха да се опират на вратата на своите братя. Всеки трябва да устои или да падне сам за себе си.“ Великата борба, 395.

През десетте дни, водещи към Петдесетница, и по време на лагерното събрание в Ексетър, Христос събра Своя народ втори път, преди този народ да понесе Неговата вест към света. Когато третият ангел слезе на 22 октомври 1844 г., малкото стадо отново бе разочаровано и разпръснато, но на 22 октомври 1844 г. започна период на наставление, когато Христос поведе Своя народ в Пресветото място. През 1849 г. Господ простря ръката Си втори път, за да събере отново онези, които бе събрал от разочарованията на 19 април и 22 октомври 1844 г.

През 1844 г. наставлението се отнасяше до вестта, която третият ангел държеше в ръката си, когато слезе, но през „периода на съмнение и несигурност“, който последва голямото разочарование, мнозина изгубиха пътя си. До 1849 г. беше започнато делото по събирането на малкото разпръснато стадо, но онова, което беше илюстрирано чрез тази история, бе поражението от 1863 г. и първият Кадис за съвременния Израил. Бъдещата победа на сто четиридесет и четирите хиляди и тяхното дело при втория Кадис беше забавена.

Когато Господ слезе на 11 септември 2001 г., Той събра Своя народ на последните дни, даде му Своята духовна храна за ядене, вдъхна Духа Си върху този народ, когато започна да ръси късния дъжд, и също така започна процес на изпитване, който доведе до 18 юли 2020 г., когато Неговият народ на последните дни бе разочарован и разпръснат. В продължение на три и половина дни те бяха мъртви на улицата. И трите и половина дни, и четиридесетдневният период по времето на Христос представляват пустиня. Това е представено също и от периода от 19 април 1844 г. до 12 август 1844 г., както и от периода от 22 октомври 1844 г. до 1849 г.

От юли 2023 г. до неделния закон, който представлява десетте дни, предшествващи Петдесетница, лагерното събрание в Ексетър от 12 август до 17 август и периодът от 1849 до 1863 г. — всичко това съответства едно на друго. Те представят периода на второто събиране на Божия народ в последните дни. Периодът от разочарованието до изливането на Светия Дух е разделен на два ясно разграничени периода.

В скритата история на четиридесетия стих от единадесета глава на Даниил са представени линията на отстъпническия протестантизъм (номиналната църква), линията на лаодикийския адвентизъм от седмия ден (номиналния адвентизъм), линията на католицизма и линията на истинския протестантизъм. Тези четири линии онагледяват истинския протестантизъм в борба с тройния съюз на змея (Юда), звяра (католицизма) и лъжепророка (отстъпническия протестантизъм).

В рамките на същата тази скрита история е илюстрирана и линията на отстъпническия републиканизъм. В рамките на тази линия е представен спор между Демократическата (змея) и Републиканската партия (образа на звяра). Републиканската партия трябва да

поведе във формирането на образа на звяра и, като върши това, проявява пророческите характеристики на звяра (папството). В Божието Слово на папството, което е царят на север и също така звярът, се дава Египет (змеят) като заплата за извършените служби, понеже е било употребено от Бога като оръдие на съд.

Сине човешки, Навуходоносор, вавилонският цар, накара войската си да извърши тежка служба против Тир; всяка глава оплешивя и всяко рамо се обели; но нямаше нито той, нито войската му заплата от Тир за службата, която извърши против него. Затова така казва Господ Бог: Ето, Аз ще дам Египетската земя на Навуходоносор, вавилонския цар; и той ще отнесе множеството ѝ, ще вземе користта ѝ и ще заграби плячката ѝ; и това ще бъде заплатата за войската му. Дадох му Египетската земя за труда, с който служи против него, защото работиха за Мен, казва Господ Бог. В онзи ден ще направя да поникне рогът на Израилевия дом и ще ти дам да отвориш устата си сред тях; и ще познаят, че Аз съм Господ. Езекиил 29:18–21.

Навуходоносор, който в този пасаж е царят на север, получава египетската земя като своя заплата, като по този начин предобразява, че в последните дни папството получава Египет, който е змеят, който са десетте царе, Организацията на обединените нации, които се съгласяват да дадат своето седмо царство на звяра за кратко време.

И десетте рога, които видя върху звяра, те ще намразят блудницата и ще я направят пуста и гола, и ще ядат плътта ѝ, и ще я изгорят с огън. Защото Бог е вложил в сърцата им да изпълнят Неговата воля, и да бъдат в съгласие, и да дадат царството си на звяра, докато се изпълнят Божиите думи. Откровение 17:16, 17.

Това пророческо плащане е представено също и в Данаил, глава единадесета, стих четиридесет и втори.

Той ще простре ръката Си и върху страните; и Египетската земя няма да се избави. Даниил 11:42.

Папството надделява над силата на змея във времето на късния дъжд, защото това въздаяние се извършва „в“ „деня“, когато Бог „прави да поникне рогът на дома Израилев“. Именно дъждът прави Израил Божий да поникне, и този ден започна на 11 септември 2001 година, което беше денят на източния вятър.

Ще накара онези, които произхождат от Яков, да пуснат корен; Израил ще разцъфне и ще напъпъ, и ще изпълни лицето на света с плод. Него ли порази Той, както порази онези, които поразяваха него? Или е убит според клането на онези, които бяха избити от Него? С мярка, когато той пуска израстъци, Ти ще се препираш с него; Той задържа своя свиреп вятър в деня на източния вятър. Затова чрез това беззаконието на Яков ще бъде очистено; и това е целият плод — да се отнеме грехът му; когато направи всички камъни на олтара като варовикови камъни, строшени на късове, дъбравите и кумирите няма да устоят. Исаия 27:6–9.

Египет се дава на папския звяр, когато късният дъжд се излива. Късният дъжд започна да ръси, когато източният вятър, представляващ исляма на третото горко, бе „спрян“, или

въздържан, на 11 септември 2001 г. Тогава дъждът започна да бъде отмерван (ръсен) върху Израил, когато те започнаха да напъпват. При неделния закон, когато третото горко дойде отново, късният дъжд се излива без мярка. Между 11 септември 2001 г. и скоро идващия неделен закон „нечестието на Яков“ се очиства, а еврейската дума за „очиства“ означава „прави умилоствение за“. При неделния закон папският звяр получава Египет (змея), когато онези десет царе блудстват с папството, като образуват световен образ на звяра.

Преди неделния закон, по време на запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди, отстъпническият републикански рог образува образ на звяра заедно с отстъпническия протестантски рог; и в тази пророческа линия Републиканската партия надделява над Демократическата партия, защото Демократическата партия е драконова сила, а Републиканската партия е силата, която образува образа на папството.

В пророческата история на земния звяр е обозначен краят на Демократическата партия и краят на Републиканската партия. Тези две партии образуват рога на републиканизма, но същевременно разкриват вътрешна борба, която преминава през цялата история на земния звяр. Този рог (републиканизмът) съдържа в себе си вътрешен микрокосмос на двата рога на земния звяр.

В свидетелството на царството на мидяните и персите последният рог израсна по-високо; а в американската история първо се появи Демократическата партия, но накрая Републиканската партия израства по-високо и надделява над демократите. В историята на късния дъжд, която започна на 11 септември 2001 г., глобалистките демократи, вдъхновени от змея, се надигнаха от бездънната бездна от единадесета глава на Откровение и убиха републиканците, като откраднаха изборите през 2020 г. Тяхната война против Тръмп (и републиканците) започна, когато той обяви кандидатурата си през 2015 г., и оттогава нататък само се засилваше.

Когато демократите откраднаха изборите през 2020 г., те след това установиха процесите на Пелоси; но когато Тръмп обяви третата си кампания през 2022 г., страх обзе демократите и яростта им само нарасна; и тогава те се надигнаха срещу Тръмп и неговите поддръжници с голям гняв, защото знаеха, че времето им е кратко. Те празнуваха смъртта му, но когато той се изправи, голям страх ги обзе.

И когато завършат своето свидетелство, звярът, който възлиза от бездната, ще воюва против тях, и ще ги победи, и ще ги убие. И трупове им ще лежат на улицата на великия град, който духовно се нарича Содом и Египет, където и нашият Господ бе разпнат. И мнозина от племената и родовете, и езиците, и народите ще гледат трупове им три дни и половина и няма да допуснат трупове им да бъдат положени в гробове. И живеещите по земята ще се радват заради тях, и ще ликуват, и ще си разменят дарове един на друг, защото тия двама пророци измъчваха живеещите по земята. А след три дни и половина дух на живот от Бога влезе в тях, и те се изправиха на нозете си; и голям страх падна върху ония, които ги гледаха. Откровение 11:7–11.

Периодът, който бележи края на Демократическата партия, е от встъпването в длъжност на Байдън през 2021 година до встъпването в длъжност на Тръмп през 2025 година. Периодът започна с процесите на Пелоси, които бяха изцяло противоконституционни и напълно политически по своя характер. Тази история, представяща смъртта на шестия президент от времето на края през 1989 година до осмия президент, който е от седемте, започна с политически процеси (процесите на Пелоси) и завършва със смъртта на Демократическата партия и с втори набор от процеси на Пелоси, при което политическите мишени са разменени.

Илюстрацията на тази история се намира в единадесета глава на Откровение, която намери първото си изпълнение във Френската революция. Френската революция е класическият исторически пример за гилотинния тип политическа война, който обозначава как една управляваща партия убива друга, а след това същата тази управляваща власт бива свалена и сама подложена на преследване.

Периодът от встъпването в длъжност на Байдън и процесите срещу Пелоси до второто встъпване в длъжност на Тръмп и обръщането на процесите срещу Пелоси обозначава края на Демократическата партия и обозначава времето, когато Тръмп повтаря прилагането на набор от изпълнителни заповеди, които бяха предобразени от Законите за чужденците и подстрекателството. Прилагането на тези изпълнителни заповеди ще даде начало на вторите процеси срещу Пелоси и ще обозначи началото на периода, когато образът на звяра започва сериозно да се изгражда. Този период завършва с налагането на неделния закон, така че периодът започва с изпълнителни заповеди, успоредни на Законите за чужденците и подстрекателството, и завършва с неделния закон. Там завършва Републиканската партия.

И двата периода, които представляват заключението най-напред на Демократическата партия, а след това и на Републиканската партия, са пророчески свързани и са представени чрез периода от двадесет и две години — от 1776 до 1798. Този период има три опорни знака: Декларацията за независимост през 1776 г.; тринадесет години по-късно — Конституцията; следвана от Законите за чужденците и подстрекателството от 1798 г. Тези три опорни знака намират изпълнение в линията на Демократическата и Републиканската партия, макар че приложението на втория и третия опорен знак е в различна точка във всяка линия.

Ще разгледаме тези ориентири и тяхното изпълнение в следващата статия.

„Съществуват само две страни; Сатана действа със своята извратена, измамлива сила и чрез силни заблуди улавя всички, които не пребъдват в истината, които са отвърнали ушите си от истината и са се обърнали към басни. Самият Сатана не устоя в истината; той е тайната на беззаконието. Чрез своето коварство той придава на своите душепогубващи заблуди вид на истина. В това е тяхната сила да мамят. Именно защото са подправка на истината, спиритизмът, теософията и подобни измами придобиват такава власт над умовете на хората. В това се проявява майсторското действие на Сатана. Той се представя за Спасителя на човека, за благодетеля на човешкия род, и така още по-лесно примамва жертвите си към погибел.

„Предупредени сме в Божието слово, че безсъзнатата бдителност е цената на безопасността. Само по правия път на истината и правдата можем да се изплъзем от силата на изкушителя. Но светът е уловен в примка. Умението на Сатана се проявява в измислянето на безброй планове и методи, за да осъществи своите намерения. Преструвката е станала за него изтънчено изкуство и той действа под образа на ангел на светлината. Само Божието око разпознава неговите замисли да зарази света с лъжливи и пагубни принципи, носещи на лицето си привидността на истинска доброта. Той действа, за да ограничи религиозната свобода и да въведе в религиозния свят един вид робство. Организации, институции — ако не бъдат съхранявани чрез Божията сила — ще действат под диктата на Сатана, за да подчинят човеците на човеци; и измамата и коварството ще носят подобие на ревност за истината и за напредъка на Божието царство. Каквото и да има в нашата практика, което не е открито като деня, принадлежи към методите на княза на злото. Неговите методи се практикуват дори сред адвентистите от седмия ден, които твърдят, че притежават напредваща истина.“

„Когато хората се противопоставят на предупрежденията, които Господ им изпраща, те стават дори водачи в зли практики; такива хора си присвояват правата на Бога — те дръзват да вършат онова, което сам Бог не би сторил, в стремежа си да упражняват контрол над умовете на хората. Те въвеждат свои собствени методи и планове и чрез своите погрешни представи за Бога отслабват вярата на другите в истината и внасят лъжливи принципи, които ще действат като квас, за да заразяват и покваряват нашите институции и църкви. Всичко, което снижава представата на човека за праведност, справедливост и безпристрастен съд, всяко средство или предписание, което поставя човешките Божии оръдия под властта на човешки умове, подкопава тяхната вяра в Бога; то отделя душата от Бога, защото я отклонява от пътя на строгата почтеност и праведност.“

„Бог няма да оправдае никакво средство, чрез което човекът би управлявал или потискал своя ближен дори и в най-малка степен. Единствената надежда за падналият човек е да гледа към Исус и да Го приеме като единствения Спасител. Щом човек започне да налага железен закон на други човеци, щом започне да впряга и да подкарва хората според собствения си ум, той безчести Бога и излага на опасност собствената си душа и душите на своите братя. Греховният човек може да намери надежда и правда единствено в Бога; и никое човешко същество не е праведно по-дълго, отколкото има вяра в Бога и поддържа жизнената връзка с Него. Полското цвете трябва да има корена си в почвата; то трябва да има въздух, роса, дъжд и слънчево сияние. То ще процъфтява само ако приема тези блага, а всички те са от Бога. Така е и с човека. Ние получаваме от Бога онова, което служи за живота на душата. Предупредени сме да не се уповаваме на човек и да не правим плътта своя мишца. Изречено е проклятие над всички, които правят това.“ The 1888 Materials, 1432–1434.